

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Mielcu II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący -	sędzia Elżbieta Opałacz
Protokolant -	Grzegorz Szymczyk

przy udziale prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lipca 2022 r. i 25 października 2022 r. w M.

sprawy karnej

M. D. (D.)

s. K. i M. z domu W.

ur. (...) w M.

oskarżonego o to że:

w dniu 8 grudnia 2021 roku w M. woj. (...), na ulicy (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...), podczas zbliżania się do przejazdu dla rowerzystów na drodze do rowerów oraz włączając się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem L. K., która jadąc drogą dla rowerów przejeżdżała na przejeździe dla rowerów, najechał przednią częścią swojego pojazdu na rower pokrzywdzonej, doprowadzając do zderzenia się wymienionych pojazdów w wyniku czego kierująca rowerem L. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy lędźwiowej ze złamaniem trzonu kręgu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności funkcji jej ciała na okres powyżej dni siedmiu wyczerpujące dyspozycje art. 157 §1 kk

tj. o przestępstwo z art. 177 §1 kk

I. przyjmując, że M. D. w dniu 8 grudnia 2021 roku w M. woj. (...), kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) na zjeździe publicznym z drogi powiatowej ulicy (...), zbliżając się do ulicy (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że włączając się do ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającej z jego prawej strony kierującej rowerem L. K., poruszającej się na wprost po drodze przeznaczonej dla pieszych i kierujących rowerami, skutkiem czego najechał przednią częścią swojego pojazdu na rower pokrzywdzonej, doprowadzając do zderzenia się wymienionych pojazdów, w wyniku czego kierująca rowerem L. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy lędźwiowej ze złamaniem trzonu kręgu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności funkcji jej ciała na okres powyżej dni siedmiu wyczerpujące dyspozycje art. 157 §1 kk - czym wypełnił znamiona czynu z art. 177 §1 kk, na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk

warunkowo umarza postępowanie karne wobec M. D. oskarżonego o przestępstwo z art. 177 §1 kk, na okres próby 1 (jednego) roku;

II. na podstawie art. 67 §3 kk zobowiązuje oskarżonego M. D. do zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej L. K. kwoty 1000 zł (jeden tysiąc złotych), w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

III. na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego M. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1732,63 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze), w tym opłatę w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

Sędzia:

UZASADNIENIE			
wyroku Sądu Rejonowego w Mielcu z dnia 25 października 2022 roku	Sygnatura akt	II K 188/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. D.	art. 177 §1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1) Poruszanie się rowerem, w dniu 8 grudnia 2021 roku przez L. K. - nie znajdującą się pod wpływem alkoholu - wzdłuż ulicy (...) w M., po drodze przeznaczonej dla pieszych i kierujących rowerami, w porze dziennej, po suchej, czystej i gładkiej nawierzchni wykonanej z kostki brukowej.</p> <p>Występowanie tego dnia dobrych warunków atmosferycznych, brak opadów śniegu i deszczu.</p> <p>Kierowanie tego samego dnia, w tym samym czasie, samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) przez oskarżonego M. D. - nie znajdującą się pod wpływem alkoholu - który po opuszczeniu miejsca zamieszkania przemieszczał się ul. (...), a następnie będąc na zjeździe publicznym z drogi powiatowej ul. (...) do działki o nr ewid. (...) i (...) położonej w M., poruszając się z prędkością wynoszącą ok. 30 km/h, zbliżał się do ul. (...)</p>	1) częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. D.	75-77, 198	

<p>Włączenie się do ruchu oskarżonego - zbliżającego się do ulicy (...) - i nie zachowanie szczególnej ostrożności oraz nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającej z jego prawej strony kierującej rowerem L. K., skutkiem czego doszło do najechania przez oskarżonego przednią częścią prowadzonego przez siebie samochodu na rower L. K. i zderzenia się pojazdów, w efekcie czego L. K. upadła na ziemię.</p> <p>Udzielenie przez oskarżonego pomocy L. K. i następnie –wobec oświadczenia pokrzywdzonej, że coś ją w plecach boli, mimo jej protestów - wykonanie połączenia z numerem 112, skutkiem czego na miejsce przybyła karetka pogotowia, która po chwili zabrała pokrzywdzoną do szpitala oraz funkcjonariusze Policji, którzy przeprowadzili na miejscu odpowiednie czynności służbowe</p>			
2) zeznania L. K.	19-20, 198-199/v		
3) notatka urzędowa	1, 8, 93		
4) protokół oględzin pojazdu-rower	2-3		
5) protokół oględzin pojazdu-P.	4-5		

6) protokół badania stanu trzeźwości M. D.	6		
7) protokół badania stanu trzeźwości L. K.	7		
8) protokół oględzin miejsca wypadku drogowego	9-10		
9) opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych	50-70		
10) opinia uzupełniająca biegłego z rekonstrukcji wypadków drogowych	94-109		
11) dokumentacja fotograficzna	24-35, 79-86		
12) szkic miejsca zdarzenia	37		
13) decyzja nr (...) (...)z dnia 3 listopada 2016r., projekt zmiany stałej organizacji ruchu nr ewid. (...) z dnia 30 marca 2018 r. wraz z dokumentacją topograficzną załączoną do w/w decyzji obejmującą działkę ewid. nr (...)obręb (...) -W.	203-215		
2) Doznanie przez L. K. – na skutek zderzenia z samochodem prowadzonym przez oskarżonego i upadku z roweru - obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy lędźwiowej ze złamaniem trzonu kręgu, które to obrażenia spowodowały naruszenie	1) opinia sądowo-lekarska	46	

czynności funkcji jej ciała na okres powyżej dni siedmiu, wyczerpując dyspozycję art. 157 §1 kk.			
2) karta informacyjna (...)	23		
3) historia choroby L. K.	40-44		
3) Uprzednia niekaralność M. D. - żonatego ojca (...) dzieci w wieku (...) lat, (...) lat i (...) miesięcy, legitymującego się wykształceniem średnim, z zawodu (...), obecnie zatrudnionego w (...) w K. z wynagrodzeniem miesięcznym około 4700 zł, współwłaściciela nieruchomości o pow. 2,25 ara, zabudowanej budynkiem mieszkalnym o pow. 110 m ⁽²⁾ wraz z garażem, współwłaściciela samochodu osobowego marki P. (...) rok. prod. 2013 i S. (...) rok. prod. 2018, nie leczonego psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo, nie figurującego w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.	1) oświadczenie oskarżonego		
2) wydruk z bazy P. M. D.	73		
3) notatka urzędowa o oskarżonym	110		
4) karta karna	117		

5) informacja z ewidencji kierowców	119		
6) wydruk z bazy (...)	120-121		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.1	1) częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. D.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej pokrywają się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a zwłaszcza z wiarygodnymi zeznaniami L. K.. Oskarżony przyznał, że w dniu i na miejscu zdarzenia poruszał się samochodem osobowym, jadąc z ul. (...),	

		<p>gdzie mieszka, na ul. (...), a będąc blisko ulicy zaczął obserwować ruch z lewej strony jezdni. Potwierdził również zderzenie z rowerem pokrzywdzonej, wyjaśniając, iż nie wie, czy to on wjechał w tę kobietę czy ona zahaczyła torbą z zakupami i się przewróciła, upadając/zeskakując z roweru lewą nogą, utrzymując jednak – co jednak nie znajduje aprobaty sądu - iż kierująca rowerem była włączającym się do ruchu i powinna zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić mu pierwszeństwa, a na pewno nie wjeżdżać bezpośrednio pod jego samochód.</p>
<p>2) zeznania L. K.</p>	<p>Sąd obdarzył wiarą w całości zeznania L. K., które są rzeczowe i logiczne. W ocenie Sądu zeznania te korespondują z poczynionymi w sprawie ustaleniami, nadto były składane w sposób jasny i konsekwentny. Ponadto jej zeznania w pełni pokrywają się i uzupełniają ze zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiałem dowodowym tworząc w ten sposób logiczną i przekonującą całość, dającą podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.</p>	

3) notatka urzędowa		
4) protokół oględzin pojazdu-rower		
5) protokół oględzin pojazdu-P.		
6) protokół badania stanu trzeźwości M. D.	<p>Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci: notatek urzędowych, protokołów oględzin, protokołów badania stanu trzeźwości, dokumentacji fotograficznej, szkicu miejsca wypadku drogowego, gdyż zostały one sporządzone w prawnie przewidzianej formie, w sposób rzetelny i prawidłowy oraz przez organy posiadające ku temu odpowiednie kompetencje. Ponadto strony nie wnosiły zastrzeżeń do w/w dokumentów stąd też nie było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.</p>	
7) protokół badania stanu trzeźwości L. K.		
8) protokół oględzin miejsca wypadku drogowego		
11) dokumentacja fotograficzna		
12) szkic miejsca zdarzenia		

9) opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych

Zasadniczo sąd obdarzył wiarą obie opinie, a tym także opinię uzupełniającą, wydane przez biegłego mgr W. B., gdyż są one zrozumiałe, spójne i logiczne. Jedynie w tej części, w której biegły przyjmuje, iż pokrzywdzona poruszała się drogą dla rowerów, sąd jej nie podziela, bowiem jak wynika z zebranych dowodów, droga którą poruszała się pokrzywdzona była drogą przeznaczoną dla pieszych i kierujących rowerami oznaczoną znakiem C -13/ C-16, a nie wyłącznie drogą dla rowerów oznaczoną znakiem C-13 – jak to przyjął biegły. Błąd ten nie dyskredytuje jednak pozostałych ustaleń biegłego, w szczególności w zakresie tego, iż oskarżony był włączającym się do ruchu i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem pokrzywdzonej.

Podkreślić należy, iż biegły w momencie sporządzania opinii zasadniczej posiadał informacje, że droga na której doszło do przedmiotowego zdarzenia drogowego posiada status drogi niepublicznej. Uzyskana w późniejszym czasie informacja, iż odcinek, którym poruszał się oskarżony i na którym doszło do przedmiotowego wypadku stanowi zjazd

	<p>publiczny, nie podważa zasadności ustaleń biegłego co do kwestii zasadniczej, a dotyczącej tego, iż oskarżony był włączającym się do ruchu i nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującej rowerem pokrzywdzonej.</p> <p>Sąd również dostrzega, iż w sporządzonej opinii uzupełniającej biegły nie udzielił odpowiedzi na wszystkie zadane mu pytania, jednakże stan zebranych dowodów umożliwia sądowi jako najwyższemu z biegłych poczynienie własnych, odpowiednich ustaleń w sprawie, w oparciu o obowiązujące regulacje prawne.</p>	
10) opinia uzupełniająca biegłego z rekonstrukcji wypadków drogowych		
13) decyzja nr (...) (...) z dnia 3 listopada 2016r., projekt zmiany stałej organizacji ruchu nr ewid. (...) z dnia 30 marca 2018 r. wraz z dokumentacją topograficzną załączoną do w/w decyzji obejmującą działkę ewid. nr (...) obręb (...) - W.	<p>Zarówno forma jak i treść dokumentów nie budzi zastrzeżeń sądu, a przy tym nie była podważana przez żadną ze stron postępowania, wobec czego w pełni zostały one obdarzone wiarą.</p> <p>Z treści dokumentów wynika, że oskarżony poprzez zjazd publiczny włączał się do drogi publicznej i winien ustąpić pierwszeństwa wszystkim użytkownikom drogi, w tym rowerzystom według</p>	

	zatwierdzonego projektu zmiany stałej organizacji ruchu z 2018 roku.		
1.1.1.2	1) opinia sądowo-lekarska	Sąd podzielił stanowisko biegłego w zakresie obrażeń, jakich doznała w wyniku wypadku pokrzywdzona. Biegły sporządził swoją opinię na podstawie dokumentacji medycznej. Opinia była jasna, pełna, a biegły dysponował fachową wiedzą w zakresie medycyny, toteż zasługuje na wiarę w pełni.	
2) karta informacyjna (...)	Dokumenty sporządzone w prawidłowej formie, przez uprawnione osoby i w zakresie ich kompetencji, a ich treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, co przemawia za ich wiarygodnością.		
3) historia choroby L. K.			
1.1.1.2	1) oświadczenie oskarżonego	Oświadczenie oskarżonego w zakresie danych osobowych nie budzi zastrzeżeń sądu oraz znajduje potwierdzenie w załączonej dokumentacji, toteż brak podstaw by kwestionować jego wiarygodność.	
2) wydruk z bazy P. M. D.			
3) notatka urzędowa o oskarżonym	Dokumenty urzędowe sporządzone zostały we właściwej, przypisanej prawem formie, przez		

	uprawnione do ich wydania osoby i w ramach posiadanych przez nie uprawnień i kompetencji, a ich treść nie budzi żadnych zastrzeżeń sądu, co przemawia za obdarzeniem ich wiarą w pełni.		
4) karta karna			
5) informacja z ewidencji kierowców			
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1.1	1) częściowe wyjaśnienia oskarżonego M. D.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim kwestionuje on swoje sprawstwo, albowiem nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz w obowiązujących przepisach prawa. Sam oskarżony przyznał, że znajdując się bardzo blisko ulicy (...) zaczął obserwować ruch z lewej strony jezdni, zaś zaznaczyć należy, że włączając się do ruchu winien również	

obserwować ruch jaki odbywa się po prawej stronie. Okoliczność ta w pełni zatem uzasadnia przyjęcie, iż oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności. Nie zasługują również na wiarę twierdzenia oskarżonego, że pokrzywdzona była włączającą się do ruchu i to ona winna ustąpić mu pierwszeństwa przejazdu i na pewno nie powinna wjeżdżać bezpośrednio pod jego samochód.

Jak bowiem wynika z §40 ust. 3 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2022 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych, odsyłającego do odpowiedniego stosowania przepisów § 37 ust. 2 i 3 oraz § 39 ust. 1a i 2, nakaz wyrażony znakiem

C-13/C-16 oznaczającym drogę przeznaczoną dla pieszych i kierujących rowerem obowiązuje do odwołania albo do miejsca umieszczenia znaku B-1 (zakaz ruchu w obu kierunkach), B-9 (zakaz wjazdu rowerów), D-40 (strefa zamieszkania), do najbliższego skrzyżowania, albo do miejsca umieszczenia znaku B-41 (zakaz ruchu pieszych), jak również odwołany jest znakami C-13 (droga dla rowerów) albo C-16 (droga dla pieszych).

Z kolei skrzyżowanie definiowane jest w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym jako przecięcie się w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia; określenie to nie dotyczy przecięcia, połączenia lub rozwidlenia drogi twardej z drogą gruntową, z drogą stanowiącą dojazd do obiektu znajdującego się przy drodze lub z drogą wewnętrzną.

Co prawda Prawo o ruchu drogowym nie zawiera definicji zjazdu, niemniej w ustawie z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (art. 4 pkt 8) zjazd definiowany jest jako połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Definicja zjazdu znajdowała się również w obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu §3 pkt 12 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 roku w sprawie

warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, gdzie poprzez zjazd rozumie się część drogi na połączeniu z drogą niebędącą drogą publiczną lub na połączeniu drogi z dojazdem do nieruchomości przy drodze, z wyraźnym zastrzeżeniem, iż zjazd nie jest skrzyżowaniem.

Wobec powyższego, skoro L. K. poruszała się drogą przeznaczoną dla pieszych i kierujących rowerem, a nakaz wyrażony znakiem C-13/C-16 nie był odwołany żadnym znakiem, jak również nie był odwołany skrzyżowaniem, gdyż zjazd publiczny, z którego wyjeżdżał P. D.

z zamiarem skręcenia w ul. (...) nie tworzył skrzyżowania w rozumieniu wyżej przytoczonych przepisów Prawa ruchu drogowego z drogą, którą poruszała się pokrzywdzona, to oczywistym jest, iż na odcinku toru ruchu pokrzywdzonej, na którym doszło do przedmiotowego wypadku, nadal istniała droga przeznaczona dla pieszych i kierujących rowerami, zaś pokrzywdzona nie była włączającą się do ruchu w rozumieniu art. 17 ust.

1 pkt 3 bądź pkt 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Dla sądu oczywistym jest, iż włączającym się do ruchu był oskarżony P. D., gdyż stosowanie do treści art. 17 ust. 1 pkt 1 włączenie się do ruchu następuje przy wjeżdżaniu na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną oraz ze strefy zamieszkania. W świetle zgromadzonych dowodów nie powinno zatem budzić wątpliwości, iż P. D. będąc na zjeździe publicznym i kierując się do ul. (...), wjeżdżał na drogę publiczną o statusie drogi powiatowej z dojazdu do obiektu przydrożnego, a zatem stosownie do treści art. 17 ust. 2 Prawa o ruchu drogowym obowiązany był zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, czego jednak nie uczynił.

Wskazać przy tym należy, iż poprzez szczególną ostrożność – zgodnie z definicją legalną przedstawioną w art. 2 pkt 22 Prawa o ruchu drogowym – rozumie się ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie.

PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pkt I wyroku	M. D.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Treść art. 177 §1 kk stanowi, iż odpowiedzialność karną w nim przewidzianą ponosi osoba, która naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk.</p> <p>Za rodzajowy przedmiot ochrony należy w poddawanych analizie przepisie uznać bezpieczeństwo w komunikacji, za uboczny natomiast zdrowie i życie ludzkie. Znamię czasownikowe „spowodowania” wypadku jest szerokie zakresowo, w związku z czym obejmuje wszystkie sytuacje naruszenia zasady czy też zasad bezpieczeństwa</p>			

w ruchu, które skutkują spowodowaniem u pokrzywdzonego średnich lub ciężkich obrażeń ciała czy też jego zgonem. Jak trafnie dostrzega się w piśmiennictwie elementem, który warunkuje popełnienie poddanego analizie przestępstwa jest naruszenie zasad czy zasady bezpieczeństwa w ruchu. Zasady te mają charakter skodyfikowany bądź nieskodyfikowany; pierwsze wynikają wprost z przepisów prawa, drugie także również z istoty bezpieczeństwa w ruchu. Zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym to ujęte w odpowiednich przepisach zasady określające sposób korzystania z ruchu. Są to zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki

sądowej w sprawach o przestępstwa drogowe; uchwała SN z 28.02.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975/3-4, poz. 33). Minimalizują one stopień niebezpieczeństwa związanego z uczestnictwem w poszczególnych dziedzinach ruchu, acz nie eliminują go całkowicie. Nie zawsze określają zachowanie kierowcy w sposób ścisły, ich przestrzeganie oceniane jest zawsze przez pryzmat konkretnych okoliczności.

Poprzez szczególną ostrożność – zgodnie z definicją legalną przedstawioną w art. 2 pkt 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawa o ruchu drogowy – rozumie się ostrożność polegającą na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie

Z kolei skrzyżowanie definiowane jest w art. 2 pkt 10 w/w ustawy jako przecięcie się w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia; określenie to nie dotyczy przecięcia,

połączenia lub rozwidlenia drogi twardej z drogą gruntową, z drogą stanowiącą dojazd do obiektu znajdującego się przy drodze lub z drogą wewnętrzną.

Jak już powyższej wskazano, Prawo o ruchu drogowym nie zawiera definicji zjazdu, niemniej w ustawie z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (art. 4 pkt 8) zjazd definiowany jest jako połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Definicja zjazdu znajdowała się również w obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu §3 pkt 12 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, gdzie poprzez zjazd rozumie się część drogi na połączeniu z drogą niebędącą drogą publiczną lub na połączeniu drogi z dojazdem do nieruchomości przy drodze, z wyraźnym

zastrzeżeniem, iż zjazd nie jest skrzyżowaniem.

Wobec powyższego, skoro L. K. poruszała się drogą przeznaczoną dla pieszych i kierujących rowerem, a nakaz wyrażony znakiem C-13/C-16 nie był odwołany żadnym znakiem, jak również nie był odwołany skrzyżowaniem, gdyż zjazd publiczny, z którego wyjeżdżał P. D. z zamiarem skręcenia w ul. (...) nie tworzył skrzyżowania w rozumieniu wyżej przytoczonych przepisów Prawa ruchu drogowego z drogą, którą poruszała się pokrzywdzona, to oczywistym jest, iż na odcinku toru ruchu pokrzywdzonej, na którym doszło do przedmiotowego wypadku, nadal istniała droga przeznaczona dla pieszych i kierujących rowerami, zaś pokrzywdzona nie była włączającą się do ruchu w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 3 bądź pkt 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Dla sądu oczywistym jest, iż włączającym się do ruchu był wyłącznie oskarżony P. D., gdyż stosowanie do treści art. 17 ust. 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, włączanie się do ruchu następuje przy wjeżdżaniu na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego lub dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą

publiczną oraz ze strefy zamieszkania. W świetle zgromadzonych dowodów nie powinno zatem budzić wątpliwości stwierdzenie, iż P. D. będąc na zjeździe publicznym i kierując się do ul. (...), wjeżdżał na drogę publiczną

o statusie drogi powiatowej z dojazdu do obiektu przydrożnego, a zatem stosownie do treści art. 17 ust. 2 Prawa

o ruchu drogowym obowiązany był zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu, czego jednak nie uczynił. Sam oskarżony wyraźnie bowiem przyznał, iż skupiał swoją uwagę na lewej stronie, co świadczy o zaniechaniu obowiązku zachowania szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu.

Co więcej – czego nie dostrzegł biegły opiniujący w niniejszej sprawie – stosownie do treści art. 25 ust. 1 Prawa

o ruchu drogowym, kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Co prawda

w przedmiotowej sprawie zdarzenie nie miało miejsce na skrzyżowaniu, jednakże z art. 25 ust. 3 cytowanej ustawy wyraźnie wynika, iż przepis art. 25 ust. 1 stosuje się również w razie przecinania się kierunków ruchu poza skrzyżowaniem. Niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce w rozpatrywanym przypadku, gdyż tor ruchu pokrzywdzonej poruszającej się drogą przeznaczoną dla pieszych i kierujących rowerem przecinał się z torem ruchu oskarżonego znajdującego się na zjeździe publicznym i zamierzającym wjechać w ul. (...). Oskarżony był zatem zobligowany do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu jadącej z jego prawej strony pokrzywdzonej, czego również nie uczynił. Przytoczyć w tym miejscu należy kolejną definicję legalną zawartą w Prawie o ruchu drogowym, a to ustąpienie pierwszeństwa (art. 2 pkt 23), które oznacza powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości, pieszego - do zatrzymania się, zwolnienia lub przyspieszenia kroku, a osobę poruszającą się przy użyciu urządzenia wspomagającego ruch - do zatrzymania się, zmiany

kierunku albo istotnej zmiany prędkości.

Wobec powyższych regulacji, sąd dokonał zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu i ostatecznie przyjął, iż M. D. w dniu 8 grudnia 2021 roku w M., kierując samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) na zjeździe publicznym z drogi powiatowej ulicy (...), zbliżając się do ulicy (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że włączając się do ruchu, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającej z jego prawej strony kierującej rowerem L. K., poruszającej się na wprost po drodze przeznaczonej dla pieszych i kierujących rowerami, skutkiem czego najechał przednią częścią swojego pojazdu na rower pokrzywdzonej, doprowadzając do zderzenia się wymienionych pojazdów, w wyniku czego kierująca rowerem L. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy lędźwiowej ze złamaniem trzonu kręgu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności funkcji jej ciała na okres powyżej dni siedmiu wyczerpujące dyspozycje art. 157 §1 kk, czym wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu z art. 177 §1 kk. Oskarżony,

włączając się do ruchu, niewątpliwie nie zachował szczególnej ostrożności, bowiem niewłaściwie obserwował przedpole jazdy i nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo jadącej na wprost – po drodze przeznaczonej dla pieszych i kierujących rowerami – nadjeżdżającej z jego prawej rowerzystce. Oskarżony kierując pojazdem marki P. (...) poprzez zjazd publiczny włączał się do drogi publicznej i powinien ustąpić pierwszeństwa wszystkim użytkownikom drogi, w tym także rowerzystom. Jednakże brak jest podstaw do przyjęcia, że naruszenie w/w zasady bezpieczeństwa miało charakter umyślny. Niewątpliwie wynikało ono jedynie z niezachowania należytej ostrożności przez oskarżonego w trakcie włączania się do ruchu.

Zaznaczyć przy tym należy, iż dokonana zmiana w opisie czynu przypisanego oskarżonemu nie stanowi wyjścia poza granice zaskarżenia, gdyż zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, sąd jest związany zdarzeniem historycznym przedstawionym przez oskarżyciela, nie zaś opisem czynu czy też jego kwalifikacją prawną.

Jak trafnie ujął to Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 października 2006 roku: „ Nie wychodzi poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela zamieszczenie w opisie czynu przypisanego przez sąd orzekający, odmiennych niż w czynie zarzucanym, ustaleń odpowiadającym znamionom ustawowym przestępstwa, a nawet inaczej precyzujących czas i miejsce jego popełnienia. Sąd nie jest przecież związany opisem czynu zarzucanego, a po wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności może i powinien nadać mu w wyroku dokładne określenie (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), które może odbiegać od opisu przyjętego w akcie oskarżenia” (II KK 246/06, LEX nr 202125).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	pkt I wyroku	M. D.

<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>	
<p>Biorąc pod uwagę fakt, iż okoliczności popełnionego nieumyślnego czynu przez M. D., nie budzą żadnych wątpliwości, wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa oskarżonego niekaranego za przestępstwo umyślne, a także jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia wskazują na pozytywną prognozę co do jego osoby, Sąd na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 roku.</p> <p>Odpowiednio bowiem do brzmienia art. 66 §1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p>	

Zgodnie z §2 w/w przepisu, warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Należy podkreślić, że odpowiedzialność karna to odpowiedzialność realizowana poprzez stosowanie wobec sprawcy przestępstwa wszelkich środków reakcji karnej, a nie tylko kar. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest jednym z najłagodniejszych środków reakcji karnej za przestępstwo, ale pozostając formą odpowiedzialności karnej sprawcy podobnie jak kara zawiera w sobie element dolegliwości i dlatego jego zastosowania nie można traktować jako zwolnienia od odpowiedzialności.

Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego uwzględniając rodzaj i charakter dobra prawnego, w które godzi czyn zabroniony przez niego popełniony. Czyn oskarżonego bez wątpienia godził w dobro prawne w postaci zdrowia i życia. Działanie oskarżonego było incydentalne i wynikało z nienależytej obserwacji drogi i niezachowania szczególnej ostrożności. Gdyby oskarżony należycie obserwował drogę, to przy prędkości z jaką

się poruszał miałby możliwość uniknięcia wypadku. Oskarżony miał obowiązek przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym. Natomiast trzeba podkreślić, że zachowanie oskarżonego bezpośrednio po wypadku wpłynęło korzystnie na ocenę społecznej szkodliwości jego czynu, bowiem widząc zaistniałe zdarzenie wysiadł z samochodu i wezwał na miejsce odpowiednie służby medyczne. Czyn będący podstawą niniejszego postępowania jest przypadkiem, w którym stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu jest co prawda wyższy niż znikomy, lecz z uwagi na pewne cechy oskarżonego, sąd uznał, że nie jest koniecznym sięganie do wyroku skazującego. Oskarżony był bowiem dotychczas niekarany, a przy tym prowadzi ustabilizowany tryb życia; jest żonatym ojcem (...) małoletnich dzieci, z zawodu jest(...)zatrudnionym w (...) w K.. Sposób życia oskarżonego wskazuje na to, że warunkowe umorzenie odniesie wobec niego pozytywne skutki w zakresie prewencji indywidualnej. Sąd jest przekonany, że będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, a tym samym warunkowe

umorzenie postępowania umożliwi oskarżonemu dalszą pracę w zawodzie, który wykonuje. W ocenie sądu samo uczestnictwo M. D. w charakterze oskarżonego w toku prowadzonego postępowania było dla niego dużym przeżyciem i stosowną nauzką, zaś popełnione przez niego przestępstwo miało charakter incydentalny i uświadomi mu konieczność zachowania szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu. Orzeczony okres próby jednego roku pozwoli na zweryfikowanie przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i			

<i>środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. D.	pkt II wyroku	pkt I wyroku	<p>Celem zrehabilitowania pokrzywdzonej doznanych krzywd, Sąd na podstawie art. 67 §3 kk zobowiązał oskarżonego do zadośćuczynienia pokrzywdzonej za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz L. K. kwoty 1000 zł, w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Krzywdy doznane przez pokrzywdzoną są bowiem bezsporne, a zważywszy na stan zgromadzonych dowodów, trudne do materialnego oszacowania. Zasądzona kwota w sposób symboliczny zrehabilituje pokrzywdzoną odczuwane przez nią dolegliwości bólowe. Zważywszy na fakt, iż istotą postępowania karnego jest kwestia winy i kary - zaś kwestia zadośćuczynienia i odszkodowania ma charakter drugoplanowy i wymaga przeprowadzenia jeszcze wielu dowodów, które znacznie wydłużyłyby tok postępowania - sąd przyjął, iż na obecnym etapie postępowania zasądzona dotychczas na rzecz pokrzywdzonej kwota w sposób</p>

			<p>wymierny zrekompensuje jej doznane krzywdy, nie pozbawiając jej przy tym możliwości dochodzenia dalszych roszczeń na drodze postępowania cywilnego.</p> <p>Określając oskarżonemu termin zapłaty w/w kwoty na 1 miesiąc od uprawomocnienia się wyroku sąd kierował się tym, iż od chwili zaistniałego wypadku upłynęło już kilka miesięcy, zaś zasądzona kwota nie jest tak wysoka, aby oskarżony nie był w stanie zebrać na jej zapłatę odpowiednich środków w tym czasie.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III wyroku	<p>Na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1732,63 zł, na którą to kwotę składają się koszty postępowania przygotowawczego w wysokości 1652,63 zł, opłata karna od warunkowo umorzonego postępowania w wysokości 60 zł oraz ryczałt za doręczenia pism w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł, uznając, że oskarżony jako osoba mająca stałe zatrudnienie jest w stanie przedmiotowe koszty uiścić bez uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny.</p>	
Podpis		